Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. | Den 1ste Marts 1893. | 42de Aargang.

Prøver Aanderne.

Endskjøndt følgende Artikel, skreven af Profeten Joseph Smith i 1842 og meddelt i hans Levnetsløb, har været offenliggjort i „Stjernen" før, føle vi os dog „paa Grund af Hændelser, som i den senere Tid have fundet Sted blandt os," tilskyndede til at lade den trykke paany. Red.

Paa Grund af Hændelser, som i den senere Tid have fundet Sted blandt os, er det en bydende Pligt for mig at sige Noget om de mange falske Aander, der paavirke Menneskene.

Af Apostlenes Skrifter se vi tydeligen, at mange falske Aander eksistrede i deres Dage og vare "udgangne i Verden," samt at der udkrævedes Kundskab, som Gud alene kunde give, til at opdage falske Aander og til at prøve, hvilke Aander vare af Gud. Verden i Almindelighed har været indviklet i stort Mørke, hvad denne Sag angaar, og hvorledes kunde det være anderledes? „thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand."

Ægypterne vare ikke i Stand til at opdage Forskjellen mellem Mose Mirakler og Troldkarlenes, førend de bleve prøvede ved Siden af hverandre, og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de uden Tvivl have troet, at Troldkarlenes Mirakler udførtes ved Guds overordenlige Kraft, thi store vare de Mirakler, der udførtes af dem — en overnaturlig Virksomhed udfoldedes og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaakvinden i Endor er ikke mindre mærkelig. Hun havde Magt til at kalde Profeten Samuel op af Graven, saa at han viste sig for den forbausede Konge og aabenbarede ham hans tilkommende Skjæbne. Hvo kunde sige, om denne Kvinde var af Gud og en retfærdig Kvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Djævelen, og hun en Heks, som Bibelen siger? Nu er det let for os at sige; men om vi havde levet paa hendes Tid, hvem af os kunde da have afsløret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Magt Apostlene profeterede, eller ved hvilken

Kraft de talte og gjorde Undergjerninger. Hvem kunde have sagt, enten Simon, den Troldkarl, var af Gud eller af Djævelen?

Der var altid i enhver Tidsalder tilsyneladende Mangel paa Kundskab angaaende disse Ting. Alle Slags Aander have optraadt til enhver Tid og næsten iblandt alle Folk. Hvis vi gaa iblandt Hedningerne, saa have de deres Aander, Muhamedanerne have deres; Joderne, de Kristne, Indianerne — Alle have deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paastaa, at deres Aander ere af Gud. Hvo kan løse denne Gaade? „Prøv Aanderne," siger Johannes, men hvem skal gjøre det? De Lærde, Filosoferne, de Vise, de Gejstlige — Alle ere lige uvidende. Hedningerne rose sig af deres Guder og af de store Ting, som deres Orakler have udrettet. Muhamedaneren holder paa sin Koran og de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre have modtaget, og som han endnu modtager. Joderne have talrige Eksempler paa, baade i ældre og nyere Tider, at Mænd have fremstaaet blandt dem og paastaaet, at de ere inspirerede af Gud og sendte til at forkynde om store forestaaende Begivenheder, og de Kristne have ikke forsømt at følge Eksemplet.

„Prøv Aanderne," men hvormed? Skal man prøve dem med Menneskenes Trosbekjendelser? Hvilken uhørt Daarskab, hvilken dyb Uvidenhed, hvilken beklagelig Dumhed! At prøve et evigt Væsens Virksomhed ved Noget, der er undfanget i Uvidenhed, et Spindelvæv fra igaar! thi jeg paastaar, at Aanderne ere evige Væsner. Englene vilde blues og Djævlene vilde fornærmede sige: „Kristus kjende vi og om Paulus vide vi, men hvo ere I?" Lad hvert Menneske eller Samfund forfatte en Trosbekjendelse og prøve onde Aander ved den, og Djævelen vilde ryste af Latter — han kunde aldrig ønske eller forlange noget Bedre. Og dog bære mange Mennesker sig saaledes ad, og derfor ere saa mange Aander udgangne i Verden.

Et stort Onde er, at Menneskene ere uvidende om Aandernes Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Bestyrelse, Kundskab osv., og derfor tro de, at ethvert Syn eller Aabenbaring maa være af Gud. Derfor gribes Methodisterne, Presbyterianerne og Andre ofte af en Aand, der kaster dem omkuld og for en længere Tid aldeles berøver dem al Livsvirksomhed. Dette anse de som en herlig Aabenbarelse af Guds Kraft. En Aabenbarelse fra Gud? Har Vedkommende vundet nogen Kundskab derved? Har Himlenes Dække været oprullet? Ere Guds Planer blevne afslørede? Have de set eller talt med Engle? eller har det Tilkommendes Herlighed vist sig for dem? Nej, men deres Legemer have været lammede, Aandens Virksomhed standset og al den Kundskab, man kan erholde af dem, naar de komme til Bevidsthed igjen, er Raabene: Gloria! Gloria! Halleluja! eller lignende usammenhængende Udraab; men „Guds Kraft" have de jo fornummet!

Shakeren vil hvirvle sig rundt paa Hælen, tilskyndet af en overnaturlig Magt eller Aand, og strax tænker han, at det er en Virkning af Guds Aand; og Jumperen vil hoppe og springe og gjøre alle Slags Grimacer. Methodisten vil raabe under Indflydelsen af en eller anden Aand, indtil Himmelen selv kunde briste ved hans vilde Skrig, medens Kvækerne, paavirkede som de tænke af Guds Aand, ville sidde ganske stille og ikke sige et Muk. Er Gud Ophav til alt dette? Hvis ikke til Alt, hvilket af det anerkjender han? Saadan en uligeartet Masse af Forvirring

kan sikkerlig aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse Sekterere paastaa, at de kunne bedømme sin Næstes Aand, men ingen af dem kan prøve sin egen, og hvorfor ikke? Fordi de ingen Nøgle have til at oplukke med, ingen Maalestok til at maale med og intet Kjendemærke til at dømme efter. Kunde Nogen sige Længden, Bredden eller Højden af en Bygning uden Maalestok? Eller kunde Nogen prøve et Metals Godhed uden en Provesten, eller beregne Planetsystemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; og dersom Uvidenheden ikke kan bedømme saadanne Ting, hvem kan da beskrive en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i Lysglands, hvem kan bedømme hans Kulør, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden i de franske Profeter med deres Aabenbaringer, Syner og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan bedømme Irvingiternes Aand med deres Apostle og Profeter, Syner, Tungemaal, Fortolkninger osv.? Eller hvem kan drage for Lyset og afsløre de skjulte Hemmeligheder af de falske Aander, som saa ofte optræde iblandt de Sidste-Dages Hellige? Vi svare, at Ingen kan gjøre dette uden Præstedømmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regjeres, thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand," saa kjender heller Ingen Djævelens Aand, hans Magt og Indflydelse, uden man er i Besiddelse af Kundskab, som er mere end menneskelig, og faar de hemmelige Virkninger af hans Anslag aabenbarede formedelst Præstedømmet; ja man maa ved Herrens Aand lære at kjende den englelige Skikkelse, det fromme Blik og den Nidkjærhed, som han saa ofte lader tilsyne for Guds Ære, tilligemed den profetiske Aand den lokkende Indflydelse, det gudfrygtige Udseende og det hellige Skin, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine listige Slangebugtninger.

Et Menneske maa kunne bedømme Aander, førend det kan trække denne djævelske Indflydelse for Lyset og afsløre den for Verden i hele dens sjælefordærvende Afskyelighed; thi Intet er skadeligere for Menneskenes Børn end at være under Paavirkning af en falsk Aand og tro, at det er Guds Aand. Tusinde have følt Virkningerne af en falsk Aands frygtelige Magt og sørgelige Indflydelse. Lange Pilegrimsvandringer ere blevne foretagne, strænge Bodsøvelser udholdte, og Lidelse, Elendighed og Jammer have betegnet deres Spor. Nationer ere blevne rystede, Riger styrtede, Lande hærjede, og Blodsudgydelse, Slagteri og Ødelæggelse ere synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Kristne, Indianerne, kort sagt alle Nationer ere blevne bedragede, narrede og tilføjede Skade formedelst onde Aanders ondskabsfulde Paavirkning.

Som vi forhen have bemærket, den store Vanskelighed ligger i Uvidenheden om Aandernes Natur, om Lovene, hvorefter de regjeres, og Tegnene, hvorpaa de kunde kjendes. Dersom Guds Aand er fornøden for at kunne kjende de Ting, som ere af Gud, saa behøver man ogsaa samme Aand til at afsløre Djævelens Aand, hvoraf følger som en naturlig Slutning, at medmindre Nogen staar i Forbindelse med eller har Aabenbaring fra Gud, der udfolder for dem Maaden, hvorpaa Aanderne virke, maa man evindeligen forblive uvidende om disse Principer; thi jeg

paastaar, at dersom eet Menneske ikke kan forstaa disse Ting undtagen ved Guds Aands Hjælp, saa kunne heller ikke ti tusinde. Det ligger udenfor den Lærdes Visdom, den Veltalendes Sprog og den Vældiges Magt. Og vi skulle tilsidst komme til den Slutning, hvad vi end monne tænke om Aabenbaring, at uden den, kan man hverken vide eller forstaa Noget om Gud eller Djævelen; og hvor uvillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart af de mangfoldige Trosbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at de ikke forstaa noget af dette Princip, og det er ligesaa indlysende, at uden en guddommelig Meddelelse maa de altid blive i Uvidenhed. Verden antog altid falske Profeter for sande, og de, der vare sendte af Gud, ansaas for at være falske Profeter, og derfor dræbtes, stenedes, straffedes og fængsledes de sande Profeter, som maatte skjule sig „i Ørkener, Huler og Fordybninger i Jorden," og endskjøndt de vare Jordens hæderligste Mænd, udstøttes de fra Samfundet som Landstrygere, medens man opmuntrede, ærede og understøttede Kjæltringer, Gavtyve, Hyklere, Bedragere og de sletteste Mænd.

Et Menneske maa, som ovenfor bemærket, have den Kundskab at bedømme Aander, for at forstaa disse Ting og hvorledes skal man erholde denne Gave, dersom Aandens Gaver ikke eksistere? Og hvorledes kunne disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Kristus opfor til Himmelen og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere." Og hvorledes bleve Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Profeti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse, — ved en guddommelig beskikket Ordinanse — formedelst Præstedømmet, organiseret efter Guds Orden i Følge guddommelig Beskikkelse. Apostlene i gamle Dage havde dette Præstedømmes Nøgler — Nøglerne til Guds Riges Hemmeligheder, og vare følgelig i Stand til at oplukke og opklare alle Ting henhørende til Kirkens Regjering, Samfundets Velfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse og Aandernes Virken, Kraft og Indflydelse; thi de kunde kontrollere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn og aabenbare deres onde og hemmelige Foretagender, naar de søgte at føre Menigheden bag Lyset under Religionens Maske og kjæmpede imod Kirkens Velfærd og Sandhedens Udbredelse.

Vi læse, at Disciplene uddreve „Djævle i Jesu Navn," og da en Kvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den højeste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vej," opdagede de Aandens rette Karakter, og omendskjødt hun talede til deres Gunst, bød Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorde sig saaledes for den Beskjæmmelse, som ellers maaske vilde have ramt dem, idet Folk vilde have troet, at de stode i Forbindelse med hende i Udførelsen af hendes utilladelige Principer, hvilket sikkerligen vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde tugtet den onde Aand.

En lignende Magt eksisterede i Præstedømmet i de forskjellige Tidsaldere. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener. Han vidste, da han var paa Bjerget (formedelst Aabenbaring), at Israel havde indladt sig paa Afguderi; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afsløre Heksekvinders og Troldmænds Færd og

paapege Herrens sande Profeter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, der havde stjaalet Guldtungen og den babyloniske Kaabe. (Josva 7. Kap.) Mikæas kunde udfinde den falske Aand, som inspirerede fire Hundrede Profeter, og dersom hans Raab var bleven fulgt, vilde mange Menneskeliv være blevne sparede. (2. Krøn. 18.) Elias, Elisa, Esaias, Jeremias, Ezekiel og flere andre Profeter besade denne Magt. Vor Frelser, Apostlene og endog Kirkens Medlemmer vare velsignede med denne Gave, thi Paulus siger 1. Korinth. 12, 7. 12: „Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden at tale i Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." Alt dette udgik fra den samme Guds Aand og var Guds Gaver. Den efesiske Menighed var i Stand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostle, og vare det ikke, og befandtes at være Løgnere." (Aab. 2, 2.)

Ved at efterspore Tingen fra Grunden af og betragte den filosofisk, vil man finde en væsenlig Forskjel mellem Legeme og Aand. Legemet antages at være organiseret Materie, og Aanden antages af Mange at være immateriel, det vil sige, uden Substans. Hvad det sidste angaar, tage vi os den Frihed at være af en anden Mening og sige, at Aanden ogsaa er en Substans, at den er materiel; men den bestaar af en mere ren, elastisk Materie end Legemet. Vi paastaa tillige, at den var til før Legemet, at den kan være til i Legemet og vil være til skilt fra Legemet, medens dette hensmuldrer i Jorden, og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med sit Legeme.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne mysteriøse Forbindelse mellem Legem og Aand, eller de Love, hvorefter de eksistere, deres Forhold til hinanden og Guds Bestemmelse med samme, vil jeg kun bemærke, at Menneskeneaanderne ere evige, at de styres af det samme Præstedømme, som paavirke Abraham, Melkisedek og Apostlene; at de ere organiserede efter dette Præstedømmes Orden, hvilket er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende; at de alle bevæge sig, hver i sin Virkekreds, og regjeres efter Guds Love; at naar de komme tilsyne paa Jorden (i Kjødet), befinde de sig her i en Prøvestand og beredes, hvis de ere retfærdige, for en tilkommende og større Herlighed; at gode Menneskers Aander kunne ikke give sig af med onde Aander udenfor de foreskrevne Grændser, thi „Mikael, Erke-Engelen, turde ikke fremføre en Bespottelsesdom mod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig." (Juda 9. V.)

Det lader ogsaa til, at de onde Aander have deres bestemte Grændser, og at de have Love, hvorefter de regjeres eller kontrolleres, og at de ere bekjendte med deres tilkommende Skjæbne. Derfor sagde de onde Aander, som vare i den Besatte, til Frelseren: „Er Du kommen for at plage os før Tiden?" og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner, sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: fra at gaa omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den." I Skriften kaldes han

desuden den Fyrste, som har Magt i Luften og det er saare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes i Tomme af dem, der have Præstedommet, hvilket vi forhen have bemærket i Tilfældet med Skevas syv Sonner. (Ap. Gj. 19.)

Efter at have sagt saameget angaaende disse Sager i Almindelighed, uden specielt Hensyn til nogen særegen Magt eller Indflydelse, saasom til Troldkarlene i Ægypten, Jødernes Troldmænd og Troldkvinder, Hedningernes Orakler, Sortekunstnere, Spaamænd, Stjernetydere, Maanesyge, eller de, som vare besatte af Djævle i Apostlenes Dage, ville vi nu anføre nogle Eksempler paa falske Aanders Virksomhed i nyere og nyeste Tider, samt forsøge ved Hjælp af Skriften at afsløre deres sande Karakter.

De „franske Profeter" vare i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Bivario og Dauphinee i stort Antal i Aaret 1688, hvoriblandt mange Drenge og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede med Skjælvning og Besvimelse, hvorunder de udstrakte Arme og Ben; de forbleve en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen ytrede de Alt, hvad der kom dem i Munden. (Se Bucks theologiske Lexikon.)

Gud har aldrig haft Profeter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usømmeligt i Herrens Profeters Fremgangsmaade i nogen Tidsalder, heller ikke havde Apostlene eller Profeterne i Apostlenes Dage noget Saadant. Paulus siger: „I kunne Alle profetere den Ene eller den Anden, men dersom en Anden, som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den Første, thi Profeternes Aander ere Profeterne underdanige," men i de ovenberørte Tilfælde finde vi, at Profeterne ere Aanden underdanige, falde omkuld, have Krampetrækninger, vælte sig og besvime formedelst Indflydelsen af den Aand, der har fuldkommen Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt ske sømmeligen og med Orden," men i ovennævnte Tilfælde se vi den største Uorden og Usømmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Kvinder gebærde sig. Det samme gjælder mange af de saakaldte Opvaktes Falden omkuld, Vælten omkring, Besvimelser, Rystelser og Henrykkelser i vore Dage, hvilket ikke bevirkes ved Guds Aand, thi denne er ikke en Forvirringens men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Profetinde og udgav en Samling af Profetier i 1804; hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde f. Eks. paa et bestemt Sted, føde en Søn, som skulde være Messias, hvilket slog Fejl. Fraset dette, hvor læser man nogen Steds i Guds Ord om, at en Kvinde grundlagde en Kirke? Paulus formaner Kvinderne paa hans Tid „til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønske Undervisning om Noget, da adspørge de deres Mænd hjemme." Han vilde ikke tilstede en Kvinde „at byde eller herske, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;" men i det omtalte Tilfælde finder man, at en Kvinde er en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Vejleder, dens Alfa og Omega, stik imod enhver anerkjendt Regel, Grundsætning og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Profetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det afvigte Aarhundrede. Hun angav, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl for til Himmelen, hvor den endnu er. Straks derefter blev hendes Legeme gjenoplivet af Kristi Aand og Kraft, derpaa stod hun frem som en offenlig Lærer og er-

klærede, at hun modtog umiddelbare Aabenbaringer. Den hellige Skrift paastaar bestemt, at „Førstegrøden er Kristus; dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse; derpaa kommer Enden." Men i Følge Jemimahs Vidnesbyrd døde og opstod hun igjen før den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om, at hendes Sjæl var i Himmelen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er ogsaa bagvendt. Da Gud blæste Livets Aande i Menneskets Næse, blev det en levende Sjæl; forinden havde det intet Liv, og da den blev borttaget, døde Legemet; ligeledes gik det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet; heller ikke blev hans Legeme levende, før hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Jemimah Wilkinson sagde, at hendes Sjæl (Liv) var i Himmelen og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden, levede uden Liv (eller Sjæl).

Irvingiterne ere et Folk, hvis Efterlignelse af Sandheden maaske er den fuldstændigste af alle Nutidens Sekterere. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (eller 1832) i London i England; de have oprettet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland, og nogle faa i Øvre-Kanada i Amerika. Deres Stifter Hr. Irving var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker og en kraftig Taler, men derhos vild og sværmerisk i sine Anskuelser. Som han bevægede sig i de højere Kredse af Samfundet og besad Talent og Nidkjærhed, hævede han sig til en anset Stilling og grundede et Samfund, som er opkaldt efter ham.

Irvingiterne have Apostle, Profeter, Hyrder, Lærere, Evangelister og Engle. De paastaa, at have Tungemaalsgaven og Udlæggelsen af Tungemaal, og i enkelte Tilfælde Helbredelsens Gave.

Den første profetiske Aand, som lagdes for Dagen, ytrede sig hos Jomfruerne Campbell, som Hr. Irving traf sammen med paa en Rejse i Skotland. De havde, hvad der kaldtes i deres Sekt, „Ytringer," som øjensynligen fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, der faldt i den almindelige Vildfarelse, at anse alle overnaturlige Tilkjendegivelser som kommende fra Gud, tog de nævnte Kvinder med sig til London og indførte dem i sin Menighed.

De æredes som Guds Profetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilkensomhelst af hans Præster tie stille. De vare besynderligen paavirkede i Forsamlingen og fremkom med underlige Ytringer i en unaturlig, skingrende Stemme, og med en højst ubehagelig Lyd udstødte de nogle faa afbrudte, usammenhængende Sætninger, som vare tvetydige, forvirrede og uforstaaelige. De plejede ofte at udbryde: „Der er Synd! Der er Synd!" Og under Indflydelsen af denne Anklage lod Hr. Irving sig forlede til at falde ned paa sine Knæ i den offenlige Forsamling og bekjende sin Synd, uden at vide, om han havde syndet eller hvori den bestod eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Besættelser vare de talende Personers Legemer mægtigen paavirkede, deres Ansigter vare fordrejede, de havde hyppige Krampetrækninger i deres Hænder og hele Legemet var, med Mellemrum, heftigen fortrukket. Man antog dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal og havde rigtige Udlægninger.

(Sluttes Side 171.)

Den 1ste Marts 1893.

En levende Religion.

For ethvert tænkende og iagttagende Menneske er vor Tids Ejendommelighed Gjenstand for indtrængende og nøjagtig Undersogelse, og for enhver intelligent Sandhedsføger ville folgende Fakta fremstille sig: Aldrig i Menneskeslægtens Historie har der været en mere virksom Tid end den nærværende, en Tid, hvor Videnskab og almindelig Oplysning blandt Jordens Beboere har været mere udbredt end netop nu, og aldrig har en alvorlig, virksom og tænkende Generation haft mere Trang til en levende Religion, end den der nu lever. Elektriciteten, som næsten tilintetgjør Afstande og bringer de forskjellige Verdensdele i Forbindelse med hverandre, om end det mægtige Dyb skiller dem ad; Dampkraften og Maskinerne; Bogtrykkerpressen, som stedse udsender sine Millioner af trykte Eksemplarer, der næsten som Træernes Blade i Løvfaldstid føres omkring paa Vindens Vinger; Alt vidner om, at vor Tidsalder er en Alvorets og Virkelighedens Tidsalder, og den kræver en Religion, som bestaar af noget Andet end kold Formalitet og snævre, indskrænkede sekteriske Anskuelser.

En Religion behøves, som kan røre Hjertet med sin Kjærlighed, tilfredsstille Forstanden med sine Sandheder, holde Lidenskaberne i Tømme med sin overbevisende Kraft, mætte Øjet med sin Skjønhed og fylde Sjælen med sin Storhed; med andre Ord en saadan Religion, som kan vinde Mennesket helt og holdent og overfor hvilken man kan yde en uindskrænket og frivillig Lydighed; en Religion, som lig dens Ophav, selv skal være i Stand til at godtgjøre sin Ægthed, og som, iført sin Herligheds Dragt, skal blive elsket og hædret af dem, som elske Sandheden, og blive hadet og forskudt af dem, som elske Løgn.

De Sidste-Dages Helliges Religion er en saadan Religion — Jesu Kristi Evangelium. Det er dette Evangelium — gjengivet til Jorden i disse de sidste Dage, og hvortil Daniel, Esaias, Jeremias, Ezekiel, Amos, Joel, Kristus og hans Apostle saa vel som Profeterne og Guds Tjenere i vor Tid har henthdet — som beviser, at Videnskab og Religion stemme overens i enhver Enkelthed.

Naturforskeren og Arkitekten kunne hente mange Ideer fra Salomon. Moses var en anset Astronom, og som en Lovgiver og Leder var han ligeledes af de Fornemste. Esaias forudsagde meget af det, som sker i vore Dage. Noa var sin Tids mest berømte Skibsbygger. Disse Kjendsgjerninger ville lære, ikke Hykleren eller den Fordumsfulde, men den uhildede frisindede og oprigtige Undersøger, at Astronomen, Snedkeren, Arkitekten, Mekanikeren, Naturforskeren og Arbejderen kunne granske den hellige Skrift med det samme Udbytte og den samme Tilfredsstillelse.

Den sekteriske Urimelighed, at Guds Riges Grundvold paa denne Jord skulde bygges paa et eller andet ubestemmeligt Sted, udenfor Tiden og Rummet, har bragt mange af vor Tids mest intelligente og videnskabelige Mænd til at forkaste Bibelen og den saakaldte Kristenhedens døde Religion og til at blive vantro med Hensyn til Alt, hvad der kaldes Kristendommens Grundprinciper

eller Sandheder. Israels Indsamling er, i Følge de gamle Profeters Spaadom desangaaende, paabegyndt, og ingen oprigtig Person kan nære mindste Tvivl om det Gode, der er blevet udrettet siden Evangeliet blev gjengivet til Jorden gjennem Profeten Joseph Smith, hvem Herren valgte som et Redskab i sin Haand til at udføre sine Hensigter.

Dette Evangelium, Lysets og Livets Evangelium, har gjort mere i Retning af at forene og bilægge tilsyneladende Stridigheder imellem Religionen og Videnskaben end de Tusinder af Prædikener og Udtydninger, som ere blevne skrevne af alle de lærde Theologer i de sidste fire Aarhundreder. Ved Aabenbaring har Herren i denne Uddeling tydeliggjort de forskjellige saakaldte kristne Sekters Svaghed og Selvmodsigelse. Alle upartiske Undersøgere tilstaa, at de Sidste-Dages Helliges Organisation og Læresætninger, hvad enten de ere himmelske eller ikke, stemme mere overens med den hellige Skrift og passe bedre til Menneskeslægtens Trang end noget som helst andet religiøst Samfund; endvidere, at denne Kirkes Ældster, uden Hjælp fra Uvedkommende, have gjort mere for at forbedre Stillingen hos de Fattige, som have annammet deres Lære, end alle andre Kirkesamfunds Prædikanter tilsammen.

Jesu Kristi Evangelium, som disse ydmyge Ældster lære, er Fortidens, Nutidens og Fremtidens Religion; eftersom dets Principper og Kraft ere evige, indbefatter det Alt, som henhører til Menneskenes Interesser og frembringer een sand og levende Tro angaaende alle Ting baade timelige og aandelige; ja, ved dets Principper er det muligt at afgjøre al Strid og Uenighed.

Er der nogen Undskyldning for, at Folk i vore Dage lukke deres Øren for Sandheden, og, tilligemed deres Børn, bøje sig under Overtroens og Præstelistens Aag og tilstidst dø i Elendighed? — Mill. Star.

Ankomst af Missionærer.

Ældste Anders P. Stenblom, fra Hunter, Salt Lake City, Utah, ankom til Goteborg via Liverpool den 2den Februar 1893.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste Fred. Lundberg fra at præsidere over Stockholm Konference;
Ældste John Swenson fra at præsidere over Skåne Konference;
Ældste Joseph A. Anderson fra at arbejde i Stockholm Konference;
Ældste Jacob Jorgensen fra at arbejde i Aarhus Konference;
Ældste Theodore Gyllenskog fra at arbejde i Gøteborg Konference.

Maa Herren bevare disse vore Brødre paa deres Hjemrejse, og maa de naa deres Bestemmelsessteder uskadte p[illegible]legeme og Aand; maa Gud velsigne dem for det Offer, de have bragt ved at [illegible]ade deres Hjem og gaa ud i Verden for at forkynde Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og for den Flid, som de have lagt for Dagen i Udførelsen af deres Pligter som Missionærer.

Beskikkelse.

Ældste Anders P. Stenblom beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Ældste August Carlson beskikkes til at præsidere over Stockholm Konference.

Ældste Niels J. Henricksen beskikkes til at præsidere over Skåne Konference.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste A. M. Nielson skriver fra Bergen den 7de Februar: „Det glæder mig at bære mit Vidnesbyrd for mine Medmennesker, og jeg kan sige, at jeg har aldrig følt mig mere tilfreds, end naar jeg staar frem for at fremlægge Evangeliets Principer for dem, som endnu vandre i Uvidenhed angaaende disse herlige Sandheder. Jeg har mange Gange erfaret, at Herren er i Stand til at bruge sine svage og ringe Tjenere som Redskab til at udføre sin Vilje og sine Hensigter paa Jorden, og det skal altid være min Stræben stedse at leve saaledes, at jeg kan være værdig til at modtage de Velsignelser, som Gud har i Beredskab for sine trofaste Tjenere. Vore Forsamlinger ere godt besøgte baade af Hellige og Fremmede. Undertiden avertere vi i Bladene, hvilket Emne vi agte at behandle, og efter Forsamlingen har Enhver Tilladelse til at fremstille Spørgsmaal, som vi besvare efter bedste Evne og i Almindelighed til Tilhørernes Tilfredshed; mange af disse Spørgsmaal bevise, hvor stor Vankundigheden er blandt Menneskene med Hensyn til sand Religion."

Korrespondance.

Drammen, Norge, den 21de Februar 1893.

Præsident Joseph Christiansen.

Kjære Broder!

Eftersom jeg ser i „Stjernen," at Missionærerne i de forskjellige Arbejdsmarker undertiden skrive til Dem og berette angaaende Evangeliets Fremgang o. s. v., vil jeg ogsaa skrive lidt om Tilstanden i denne (Drammens) Gren.

Med Hensyn til Udsigterne for Evangeliets Fremme her kan jeg sige, at de ere gode; vi afholde Forsamlinger regelmæssig hver Søndag foruden en Gang midt i Ugen, og vore Møder ere i Almindelighed vel besøgte baade af Fremmede og Hellige, især om Søndagen. Vi have som Følge deraf god Lejlighed til at forkynde Sandhedens Evangelium for vore Medmennesker, og vi have været heldige nok til at faa et udmærket Forsamlingslokale. Jeg besøger ogsaa de Hellige i deres Hjem, saa vidt Omstændighederne tillade det; det ser ud til, at der er mange oprigtige Mennesker her, og min Bøn for dem til Herren

er altid, at de maa faa Kraft til at adlyde Evangeliet og efterleve dets Fordringer.

De Hellige her ere gode Mennesker; de søge at opfylde deres Pligter efter bedste Evne. Der har været en Del Arbejdsløshed blandt dem denne Vinter, men alligevel har Ingen lidt nogen særdeles Nød, og Foraaret og Sommeren, som nu snart stunde til, bringe Haab og Opmuntring til dem, som sidde i trange Kaar.

Hvad mig selv angaar, kan jeg sige, at jeg ikke har haft det bedste Helbred denne Vinter, men nu er det bedre, og jeg haaber, at Herren vil staa mig bi og skjænke mig Kraft og Styrke, baade legemlig og aandelig, til at udføre mine Kaldspligter. Det er mig en stor Glæde at være en af dem, som ere blevne kaldte til at gaa ud blandt Jordens Nationer for at advare Menneskene om Guds Straffedomme, som ville blive udgydte over de Ugudelige. Jeg indser, at Tiden er kort, ja, at Syndens Ende er nær for Haanden.

Mit Ønske og min største Attraa er at tjene Gud og holde hans Bud samt at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt, for at fremme Herrens Sag paa Jorden.

Med de bedste Hilsener til alle Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Medarbejder i Herrens Sag

Andreas Johansen.

Prøver Aanderne.

(Sluttet fra Side 167.)

Under Indflydelsen af denne Aand blev Irvingiternes Kirke organiseret af disse Kvinder; Apostle, Profeter osv. bleve snart kaldte, og en systematisk Tingenes Orden indført som ovenfor omtalt. En Hr. Baxter (sidenefter en af de fornemste Profeter), efter at have været i en af deres Forsamlinger, siger: „Jeg saa en Kraft aabenbaret og troede, det var Guds Kraft, og bad, at den maatte komme over mig; det skete saa, og jeg begyndte at profetere." Otte eller ni Aar siden (fra 1842 at regne) havde de omtrent 60 Prædikanter, som gik paa Londons Gader og bare det Vidnesbyrd, at London skulde være Stedet, hvor de „to Vidner," omtalte i Johannes' Aabenbaring, skulde profetere; at de („Kirken og Aanden") vare de to Vidner, og at, naar tre og et halvt Aar vare tilende, skulde der blive et Jordskjælv og stor Ødelæggelse, og vor Frelser skulde komme. Deres Apostle bleve sammenkaldte til den bestemte Tid og ventede paa Tildragelsen, men Jesus kom ikke, og Profetien blev da tvetydigen bortforklaret. De havde hyppigen Tegn, givne dem af Aanden for at bevise dem, at det, som blev dem tilkjendegivet, skulde finde Sted. Hr. Baxter berettede om en Paavirkning, han havde angaaende et Barn. Det blev ham tilkjendegivet, at han skulde besøge Barnet og lægge Hænderne paa det, og det skulde blive helbredet; og for at bevise ham, at dette var af Gud, skulde han møde sin Broder paa et bestemt Sted, og han skulde tale visse Ord til ham. Hans Broder tiltalte ham nøjagtigen paa den Maade, som Aabenbaringen havde forudsagt. Tegnet fandt Sted, men da han lagde sine Hænder paa Barnet, kom det sig ikke. Jeg kan ikke borge for Tro-

værdigheden af den sidste Angivelse, eftersom Hr. Baxter ved den Tid havde orladt Irvingiterne, men det er overensstemmende med mange af deres Foretagender, og man har aldrig forsøgt at benægte Sagen.

Der kan spørges, var der Noget i alt dette, som var urigtigt?

1. Kirken blev organiseret af Kvinder, men „Gud satte i sin Kirke først Apostle, for det Andet Profeter," og ikke først Kvinder. Hr. Irving satte i sin Kirke først Kvinder, for det Andet Apostle, og Kirken blev grundlagt og organiseret af Kvinder. En Kvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke. Gud gav aldrig Kvinden den Mission.

2. Disse Kvinder plejede at tale midt under Forsamlingen og irettesætte Hr. Irving eller enhver Anden i Kirken. Skriften siger udtrykkelig: „Du skal ikke udskjælde en Ældste, men tale til ham som til en Fader;" ikke dette alene, men de anklagede hyppigen Brødrene og satte sig saaledes i Satans Sæde, som udtrykkelig kaldes „Brødrenes Anklager."

3. Hr. Baxter annammede Aanden ved at bede om den, uden at efterkomme Anordningerne, og begyndte at profetere, hvorimod den bibelske Maade at erholde den Helligaands Gave paa er ved Daab og Hænders Paalæggelse.

4. Som vi have anført med Hensyn til Andre: Profeternes Aand er Profeterne underdanig, men disse Profeter vare Aanderne underdanige, idet Aanden regjerede deres Legemer efter Behag.

Men der kan spørges, hvorledes Hr. Baxter kunde faa et Tegn fra en anden Person? Hertil svare vi, at Hr. Baxters Broder var under den samme Aands Indflydelse, som han selv; og da Broderen var under den samme Aands Indflydelse, kunde han lettelig bringes til at tale til Hr. Baxter og meddele ham, hvadsomhelst Aanden vilde indgive ham, men der var ikke Kraft i Aanden til at helbrede Barnet.

Atter kunde der spørges, hvoraf det kom, at de kunde tale i Tungemaal, dersom de vare af Djævelen? Vi svare, at de kunde bringes til at tale i et andet Tungemaal, ligesaa vel som i deres eget, da de vare under hin Aands Indflydelse, og Djævelen kan friste Hottentotten, Tyrken, Joden eller hvilkensomhelst anden Nation; og om disse Mænd vare under hans Aands Indflydelse, kunde de følgeligvis tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Tydsk eller ethvert andet Sprog, Djævelen forstod.

Nogle sige: „Prøver Aanderne ved Ordet." „Hvad Aand, som bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjødet, er af Gud. Og enhver Aand, som ikke bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud." (1. Joh. 4, 2. 3.) En af Irvingiterne anførte dette Skriftsted, medens han var under Indflydelse af en Aand, og sagde derpaa: „Jeg bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjødet." Og dog sloge disse Profetier fejl; deres Messias kom ikke, og de store Ting, som de talte, ere blevne til Intet. Hvorom er Talen her? Talte ikke Apostlen Sandhed? Jo, visselig, men han talte til Folk, som vare underkastede Dødsstraf i det Øjeblik, de antoge Kristendommen; og Ingen uden Kundskab om Kjendsgjerningen vilde bekjende den og udsætte sig selv for Døden; og dette blev følgelig givet som et Kjendetegn for Menigheden eller Menighederne, hvortil Johannes skrev. Men Djævelen udraabte ved en vis Lejlighed: „Jeg kjender Dig, hvem Du er, Du Guds Hellige!" Her var en fri Tilstaaelse under andre Omstændigheder, at Jesus var kommen i Kjødet."

Ved en anden Lejlighed sagde Djævelen: „Om Paulus vide vi, og Jesus kjende vi," naturligvis som kommen i Kjødet. Intet Menneske kan adskille sande Aander fra falske uden de af Gud beskikkede Autoriteter, nemlig Præstedømmet med dets Gaver at bedømme Aanderne. Denne Magt besad de i Apostlenes Dage, men den har været borte fra Verden i mange Aarhundrede.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har ogsaa haft deres falske Aander; og da den bestaar af Medlemmer, udsamlede fra alle hine forskjellige Sekter, som bekjende sig til forskjellige Meninger og have været under Indflydelsen af saa mange Slags Aander, er det ikke at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Aander.

Kort efter, at Evangeliet blev grundfæstet i Kirland og under Fraværelsen af Kirkens Autoriteter, optraadte falske Aander, mange forunderlige Syner saas, og vilde, sværmeriske Begreber næredes; Folk rendte ud af Dørene under Indflydelsen af denne Aand, og nogle af dem stege op paa Træstubbene og udstødte Jubelraab og foretoge sig alle Slags Daarskaber: En forfulgte en Kugle, som han sagde, han saa flyvende i Luften, indtil han kom til en stejl Skrænt, hvor han styrtede ned i Toppen af et Træ, hvilket frelste hans Liv; og mange andre latterlige Ting foretoges, som vare skikkede til at paaføre Guds Kirke Vanære, foraarsage Guds Aands Fjernelse og at oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse. Men da Autoriteterne kom hjem igjen, blev Aanden aabenbaret; de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve afskaarne.

I en senere Periode stod en Shakeraand paa Rippet til at blive indført, og en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falden omkuld, men Aanden blev revset og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Kirkens Regler og god Orden, bleve udelukte. Vi have ogsaa haft Brødre og Søstre, som have haft en falsk Tungemaalsgave; de plejede at tale med en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordrejede ligesom Irvingiternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Øvre-Kanada, men blev tugtet af den præsiderende Ældste; et andet i Nærheden af samme Sted, med en Kvinde, som paastod at kunne bedømme Aander, og begyndte at anklage en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde, hun vidste var saa ved Aanden, men blev siden efter bevist at være falskt. Hun stillede sig selv frem som „Brødrenes Anklager," og Ingen kan ved Aanders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Anden, de maa bevises at være skyldige ved gyldigt Bevis, ellers staa de som ikke skyldige.

Der har ogsaa i Kirken været tjenende Engle, som vare af Satan, fremstillende sig som en Lysets Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende at hun skulde gaa til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saa et herligt Væsen nedstige klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaa mere end et Hundrede Mile hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage." Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaa til

Jordens Ender, og han har siden været mere end tusinde engelske Mile fra Hjemmet, og er dog i Live. Mange sande Ting taltes af dette Væsen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde man spørge, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegn hvorpaa han kan kjendes, og derpaa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa haft Brødre og Søstre, som have haft skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan var en ung Dreng i Kirtland, Isaac Russel af Missouri og Gladden Bifhop og Oliver Olney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love. Isaac Russel opholdt sig nogen Tid i Far West, hvorfra han skulde gaa til Klippebjergene, vejledt af tre Nephiter, men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen nogle af hans Beslægtede, som siden næsten ere blevne ødelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Højraadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han blev selv afskaaren fra Kirken. Han anerkjendte Dommens Rigtighed og sagde, at „han nu saa sin Vildfarelse thi dersom han havde været styret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith," og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Olney har ogsaa været for Højraadet og blev afskaaren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersøgte ved Guds Ord; bevisende derved tydeligt, at han elsker Mørket mere end Lyset, fordi hans Gjerninger ere onde."

Hvorledes skulle vi tage Livet?

Dette er et Spørgsmaal, som vil blive besvaret paa forskjellige Maader; Sangvinikeren vil sige: Nyd Livet i Øjeblikket, glem Fortidens Sorger og Ulykker og gaa Fremtiden i Møde med et glad Sind. En saadan Livsbetragtning er sikkerlig baade fornuftig og rigtig; men alle Mennesker eje ikke det samme Temperament, Alle have ikke en Sangvinikers fyrige Blod. Man kan imidlertid med Sikkerhed paastaa, at mangfoldige Mennesker ere ulykkelige, fordi de bestandig tænke paa det Forbigangne og paa de bedrøvelige Hændelser, der have mødt dem i Livet.

Lykkelig den, som kan glemme Fortidens sørgelige Erfaringer. „Gjort Gjerning staar ikke til at ændre," siger den Ene, medens den Anden klager: „Livet er mig forbitret formedelst Sorger og Lidelser; hvad har vel jeg at leve for? Det bliver aldrig anderledes, og der findes ikke mere nogen Glæde paa Jorden for mig." De melankolske Mennesker, hvis Aand er nedbøjet af Sorg og Ruelse, ere de ulykkeligst stillede; de gaa helt op i Græmmelse over de Ulykker og Fortrædeligheder, som de have haft i Livet, og gjøre Tilværelsen sur baade for sig selv og for deres Omgivelser og Venner; de se med taarefyldte Blikke Roserne paa Livets Sti og saare sig stedse paa Tornene; de søge ikke at fordrive den naturlige Sorg, som kun burde være midlertidig og ikke tage Magten over Mennesket, men den bliver for dem vedvarende.

Er Sorgen i Virkeligheden vor Fjende? Tværtimod! Den er i Almindelighed vor Ven og Lærer, blot vi forstaa Hensigten med den os sendte Prøvelse. Vi skulle ikke blot tænke paa det Kors, som bliver lagt paa vore Skuldre, men tillige paa de Sorger og Lidelser, med hvilke vore Medmennesker blive prøvede, og sammenligne disse med vore egne. En saadan Sammenligning vil snart vise os, at vi ikke ere de Eneste, som Gud sender Prøvelser, men at der ikke findes noget Menneske i Verden, for hvis Fod kun Roser blomstre. Vi ville erfare, at hver af os har sit „Kors" at bære. Forskjellen bestaar kun i den forskjellige Maade, paa hvilken vi bære vort Kors.

Hvor ofte forbauses vi ikke over de Svage og Syge? Hvor ofte forundres vi ikke, naar vi se, med hvilken Styrke de bære deres Pinsler, og med hvilket lyst Haab de se Fremtiden i Møde? En Mand spurgte en Gang sin syge Ven: „Hvorledes kan det være, at Du trods alle Dine Lidelser alligevel har et saa glad og fortrøstningsfuldt Sind?" „Det skal jeg gjerne sige Dig," svarede han, „Aarsagen er den, at jeg har to mægtige Hjælpere, som altid holde mig oppe; disse hedde: Fortrøstning til Gud og Kjærlighed til min Næste."

Jo mere vi tænke paa os selv uden at være i Besiddelse af Kjærlighed til vore Medmennesker, des mere se vi de Forseelser, Menneskene have begaaet og begaa mod os, men glemme derimod de Forseelser, vi selv have begaaet mod dem. Livet kan ikke bestaa uden Kjærlighed; Egoismen er nu en Gang den, som befordrer Verdens Sorger; den forbitrer os selv saa vel som Andre Tilværelsen; derfor bort med den! I Stedet for skal man tænke med Kjærlighed paa sine Medmennesker, søge at gjøre dem Livets Byrder lettere, hjælpe dem og trøste dem efter bedste Evne; dette giver os en god Samvittighed og Fred med Gud. Ved Efterlevelse af Kjærlighedsbudet vil Mennesket komme til at glemme sine Sorger og Bekymringer, og det vil være i Besiddelse af Guds Aand og gaa Fremtiden i Møde med Haab og Fortrøstning.

„Efter Regn kommer Solskin," siger Ordsproget; „oven over de tykke Skyer er Himlen blaa," siger en Digter. Lad os i de mørke Tider haabe, at de lyse komme — de komme maaske, før vi ane det.

Vor Vandel.

Det burde være alle de Helliges Stræben i det daglige Liv at efterleve Evangeliets Grundsætninger. Vi kunne ikke overbevise Verden om disse Grundsætningers Guddommelighed paa nogen bedre Maade end ved at vise, hvilken Indvirkning de have paa os selv. Renheden i vor Vandel burde stemme overens med vor Trosbekjendelse; vi skulde lære vore Børn, at Navnet „Hellig" kun er anvendelig paa de rene af Hjertet. Dersom vor Religion ikke kan formaa os til at elske Gud og vore Medmennesker og til at handle ærligt og oprigtigt mod alle Mennesker, da er vor Trosbekjendelse unyttig. Apostelen siger: „Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?" Det er en Daarskab at sige, at vi elske Gud,

dersom vi til samme Tid tale ilde om og forurette hans Børn. Naar vi efterleve vor Religion, tale vi aldrig om vor Næste i den Hensigt at nedværdige ham.

Dersom de Sidste-Dages Hellige altid gjorde det, de burde gjøre, og som deres Religion lærer dem, vilde gode Følelser altid eksistere, og man vilde aldrig høre om Bagtalelse blandt dem, men Fred, Kjærlighed og god Vilje vilde raade imellem dem, hvorsomhelst de fandtes.

Dersom Daarligheder, onde Følelser og Had eksistere blandt os, er det, fordi vi ikke leve efter vor Religion; thi den frembringer ikke slige Frugter; hvor disse Onder findes, er der stor Trang til Omvendelse. Dersom Nogen faar Noget imod sin Broder eller Søster paa Grund af deres Vandel eller Handlinger, viser Evangeliet tydeligt Maaden, hvorpaa disse Medlemmer skulle forholde sig overfor hverandre; dersom Nogen føler sig forurettet af en Anden, bør han ikke bagtale ham, men selv gaa til ham og tilkjendegive ham sine Følelser, og dersom et Forlig sluttes, burde Sagen dermed have Ende, men hvis vedkommende Medlemmer ikke kunne forliges, kan Sagen fremlægges for Kirkens retmæssige Autoriteter, hvem det da paahviler at tage saadanne Forholdsregler, som i Følge Kirkens Love kunne tilfredsstille Retfærdigheden og afvende det Onde; ved denne Fremgangsmaade kan Splid og Uenighed hæmmes, medens Tillid og Broderkjærligheden tiltager. — Wilford Woodruff.

Dødsfald.

Erick Herrman Pehrson, født i Lämnäs Sogn, Sverige, den 4de Juli 1875, afgik ved Døden i Stora Vrene, Wingåker, Sverige, den 29de Januar 1893.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1887 og døde, som han levede, i Troen paa samme.

Else Marie Nielsen, Datter af Niels Christian Weie og Maren Pedersdatter, født i Aarup, Danmark, den 19de Januar 1819, er afgaaet ved Døden i 14de Ward, Salt Lake City, Utah.

Afdøde annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1875.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).